

forhandlet Forsvarslovene, det have vi slet ikke, vi have jasket dem af, men vi have ikke behandlet dem paa den indgaaende Maade, som den Slags Love kræve. Naar jeg nu skal ind paa Spørgsmaalet om Flytningen, maa jeg ikke glemme at gøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen), som ved Omtalen af Flytningen ogsaa var inde paa et andet Spørgsmaal, nemlig Skattespørgsmaalet. Jeg kan forstaa, at naar Næstved skal have Garnison og skal have mange Udgifter, vil den ogsaa gerne skaffe sig Indtægter; man vil gerne have, at det store Antal Officersfamilier og højere stillede Officerer kunde drages ind under Beskatningen som gode Skatteobjekter. Det ærede Medlem henstillede til Indenrigsministeren at sørge for, at Bestemmelsen blev ændret derhen, at Officererne, der nu kun betale 2 pCt. af deres Lønninger, skulde betale den fulde Skat ligesom enhver anden Borger. Det ser jo meget naturligt ud, men man ved slet ikke, hvad der ligger bagved, hvad der har givet Anledning til dette Forhold. Naar en Embedsmand bliver forflyttet, har han Lov at sige: Nej, jeg vil ikke flytte, jeg vil have Afsked med Pension. For Officerers Vedkommende er Forholdet derimod det, at han skal gaa derhen, hvor han bliver forflyttet. Nu var — og er endnu — imidlertid Skatten i de forskellige Garnisonsbyer højst forskellig, den var alle Steder højere end i København, men den var, som sagt, højst forskellig. Det gik endogsaa saa vidt, at i en enkelt Garnisonsby, Fredericia, var Skatten forskellig, eftersom man boede i det ene eller det andet Sogn. Denne Ulighed, som var til Stede, følte stærkt af Officererne. Jeg har oplevet at ligge i Garnison i Viborg paa en Tid, hvor man havde Kirkebygningen under Opførelse. Der blev udskrevet ekstraordinært 10,000 Kr., som skulde betales af Byen og lignes paa Beboerne, og Officererne maatte være med til at betale. Naar man paa den Maade havde været i Garnison et Sted — man var der jo aldrig længe — og været med til at afhjælpe Mangler paa et enkelt Omraade, f. Eks. Skolevæsenet, kunde man komme til en ny By, hvor lignende Mangler vare til Stede, og saaledes kunde man gaa fra det ene Sted til det andet, og Skatterne vare altid høje. Det var i Betragtning heraf, man enedes om — det var i Slutningen af 70erne —, at Officererne kun skulde betale disse 2 pCt. Skat.

Overfor den højtærede Konseilspræsi-

dents Udtalelser om Krigerkysten og Officerernes lykkelige Stilling, maa jeg sige, at vi rammes af mange Forhold, som andre slet ikke have Kendskab til. Jeg vil saaledes henvise til Flytninger. Den Bataillon, ved hvilken jeg stod, laa efter Krigen i 1865 i Hillerød, men blev sendt til Viborg, et Sted, hvor intet Menneske havde tænkt, det skulde være Garnison. Derhen kom 2 Batailloner paa en Gang. Da vi kom dertil, sagde man, at der var Hjerterum for os, men vi svarede med fuld Føje, at det kunde vi ikke ligge i. Det matte saa gaa paa bedste Maade. Jeg blev straks efter Ankomsten til Viborg kommanderet til København; da jeg 2 Aar efter skulde tilbage til Viborg, var jeg i Mellemtiden bleven gift og havde Barn. Jeg lod da spørge, om jeg kunde faa en beskednen Lejlighed paa 3—4 Værelser og Køkken, der blev svaret tilbage, at der var ingen Lejlighed det første Aar. Saa maatte jeg selv bo alene i Viborg og have Kone og Barn i København, altsaa som Premierløjtnant have Husholdning paa 2 Steder. I December, efter 3 Fjerdingaars Forløb, døde en Adjunkt, og saa kunde jeg faa en Lejlighed. Et andet Eksempel. Da jeg blev Bataillonschef, blev jeg kommanderet til Nyborg. Jeg havde 6 Børn. Der var i Byen en lille Skole, som kun manuducerede til den lille Præliminæreksamen. Mine 3 Sønner gik i Latinskolen. Jeg maatte lade min Kone og de 6 Børn blive i København, medens jeg paa 3die Aar sad som Bataillonschef i Nyborg. Det er den Slags Flytninger, som Folk ikke tage Hensyn til, og som dog have nogen Betydning. Jeg vil derfor bestemt haabe, at Indenrigsministeren ikke fremsætter noget Forslag, der gør Forandring i den nuværende Skat.

Men lad os nu komme ind paa Flytningen. Naar vi gaa tilbage til Forsvarskommissionens Betænkning, ville vi se, at General Kühnel gaar ud fra en bestemt given Forudsætning, og det er Faren for et Overfald. Det er det, der ideligt gaar igen paa alle mulige Omraader. Der er endogsaa i en særlig Betænkning givet en Oversigt over, hvilke Krige der have været førte i Aarene 1700—1870, og som have givet Anledning til Overfald uden foregaaende Krigserklæring. Man er derved kommen til det Resultat, at der har været ført ikke mindre end 107 saadanne Krige. De vide, at der i Generalens Udtalelser fremkom en Bemærkning om, at Fjenden kan overfalde os med 20,000 Mand, og at Generalstaben senere har udtalt noget